25 de juliol: Sant Jaume, apòstol, patró d'Espanya

Text de l'Evangeli (*Mt* 20,20-28): En aquell temps, se li atansà la mare dels fills de Zebedeu amb els seus fills, adorant-lo i demanant-li alguna cosa. I ell li digué: «Què vols?». Li respongué: «Disposa que aquests dos fills meus s'asseguin en el teu regne, l'un a la teva dreta i l'altre a l'esquerra». Però responent Jesús, digué: «No sabeu el que demaneu. ¿Podeu beure el calze que jo haig de beure?». Li diuen: «Podem!». Els diu: «El meu calze, cert, el beureu; però estar asseguts a la meva dreta i a l'esquerra, no és cosa meva donar-ho, sinó a aquells als quals ha estat preparat pel meu Pare».

I sentint-ho els deu, s'indignaren amb els dos germans. Però Jesús els cridà, i digué: «Sabeu que els prínceps de les nacions les dominen i que els qui són grans exerceixen potestat sobre elles. No serà pas així entre vosaltres, sinó que el qui vulgui fer-se gran entre vosaltres, serà vostre servidor, i el qui vulgui entre vosaltres ser primer que sigui el vostre servidor. De la mateixa manera, el Fill de l'home no ha vingut a ser servit, sinó a servir i a donar la seva vida com a redempció per molts».

© Albada Editorial / evangeli.net

«¿Podeu beure el calze que jo haig de beure?»

Mons. Octavio RUIZ Arenas Secretari del Consell pontifici per a la promoció de la nova evangelització
(Città del Vaticano, Vatició)

Avui, l'episodi que ens narra aquest fragment de l'Evangeli ens posa davant d'una situació molt freqüent en les diverses comunitats cristianes. En efecte, Joan i Jaume han estat molt generosos en abandonar llur casa i llurs xarxes per tal de seguir Jesús. Han escoltat que el Senyor anuncia un Regne i que ofereix la vida eterna, però no reïxen a copsar encara que la nova dimensió que presenta el Senyor i, per això, la seva mare va a demanar quelcom que és bo, però que resta en les simples aspiracions humanes: «Disposa que aquests dos fills meus s'asseguin en el teu regne, l'un a la teva dreta i l'altre a l'esquerra» (Mt 20,21).

De la mateixa manera, nosaltres escoltem i seguim el Senyor, com ho feren els primers deixebles de Jesús, però no sempre aconseguim abastar el seu missatge i ens deixem portar per interessos personals o ambicions dins de l'Església. Se'ns oblida que, en acceptar el Senyor, hem de lliurar-nos amb confiança i

de manera plena a Ell, que no podem pensar en obtenir la glòria sense haver acceptat la creu.

La resposta que els dóna Jesús posa precisament l'accent en aquest aspecte: per a participar del seu Regne, el que importa és acceptar beure del seu mateix «calze» (cf. Mt 20,22), és a dir, estar disposats a lliurar la nostra vida per amor a Déu i dedicar-nos al servei dels nostres germans, amb la mateixa actitud de misericòrdia que tingué Jesús. El Papa Francesc, en la seva primera homilia, emfatitzava que per tal de seguir Jesús cal caminar amb la creu, ja que «quan caminem sense la creu, quan confessem un Crist sense creu, no som deixebles del Senyor».

Seguir Jesús exigeix, per tant, gran humilitat de la nostra part. A partir del baptisme hem estat cridats a esdevenir testimonis seus per a transformar el món. Però aquesta transformació solament l'assolirem si som capaços d'esdevenir servidors dels altres, amb un esperit de gran generositat i entrega, però sempre plens de goig pel fet d'estar seguint i fent present el Senyor.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «És com si Jesús els digués: Vosaltres em parleu d'honors i de corones, però jo us parlo de lluites i fatigues. Aquest no és temps de premis» (Sant Joan Crisòstom)

- «La temptació del cristianisme sense la creu, una Església a mig camí, que no vol arribar a on el Pare vol, és la temptació del triomfalisme. Volem el triomf d'avui, sense anar a la creu, un triomf mundà, un triomf raonable» (Francesc)

- «La redempció pel Crist consisteix en això: 'Ha vingut a donar la seva vida en rescat per a una multitud' (Mt 20,28), és a dir, 'va estimar els seus fins a l'extrem' (Jn 13,1), perquè fossin 'rescatats de la seva inútil manera de viure, rebuda per tradició dels seus pares' (1Pe 1,18)» (Catecisme de la Església Catòlica, nº 622)

Altres comentaris

«No sabeu el que demaneu. Hi seuran aquells per a qui el meu Pare ho ha preparat»

Mn. Antoni ORIOL i Tataret
(Vic, Barcelona, Espanya)

Avui, en el fragment de l'Evangeli de Sant Mateu hi trobem molts ensenyaments. Em limitaré a subratllar-ne un, el que fa referència a l'absolut domini de Déu damunt la història: tant de tots els homes conjuntament (la humanitat), com de tots i cada un dels grups humans (en el nostre cas, per exemple, el grup familiar dels Zebedeus), com de cada persona individual. Per això, Jesús els diu clarament: «No

sabeu el que demaneu» (Mt 20,22).

Seuran a la dreta de Jesucrist aquells per a qui el seu Pare ho ha preparat: «estar asseguts a la meva dreta i a l'esquerra, no és cosa meva donar-ho, sinó a aquells als quals ha estat preparat pel meu Pare» (Mt 20,23). Així, tal com sona: clar i català. Precisament en català diem: «No es mou fulla que Déu no vulla». I és així perquè Déu és Déu. Diguem-ho també a la inversa: si no fos així, Déu no seria Déu.

Davant aquest fet, que es sobreposa ineludiblement a tot condicionament humà, als homes només ens resta, al principi, l'acceptació i l'adoració (perquè Déu se'ns ha revelat com l'Absolut); fent camí, la confiança i l'amor (perquè Déu se'ns ha revelat, alhora, com a Pare); i al final... al final, això tan gran i definitiu: seure al costat de Jesús (sia a la dreta, sia a l'esquerra, coses en darrer terme, secundàries).

L'enigma de l'elecció i la predestinació divines només es resol, de part nostra, amb la confiança. Val més un mil·ligram de confiança dipositada en el cor de Déu que tot el pes de l'univers prement el nostre pobre platet de la balança. De fet, «sant Jaume va viure poc temps: és que ja al principi se l'enduia un gran ardor: va menysprear totes les coses humanes i ascendí a un cim tan inefable que fou mort immediatament» (Sant Joan Crisòstom).